

Recolliment amb Blanc i Negre

J. A. Mendiola

Són una parella de moda, cadascun per el seu vent Branagh i Thompson són a dalt del cim per mèrits propis. Ella va escriure el guió de *Sense and Sensibility* i el va interpretar. Ha aconseguit dues nominacions i un globus d'or. El reconeixement en un nou camp i moltes possibilitats de pujar a recollir una segona rèplica de l'oncle Oscar. Ell va relliscar de valent amb la nova versió del monstre de Frankenstein, sota el patriarcat de Francis F. Coppola i, com ja va fer Wim Wenders, després de Hammett es va retirar a Anglaterra *In the Bleak Midwinter* i en meitat del seu fracàs. Havia arribat l'hora de la reflexió, el moment del recolliment, en blanc i negre, al redós de Shakespeare, del teatre, de Hamlet, de la qual el realitzador està preparant una nova versió cinematogràfica, al terreny que ell domina a la perfecció. Senzillament una decisió intel·ligent.

Amb un guió que havia escrit poc abans de començar el rodatge de *Peter's friends*, Branagh conta la història d'uns fracasats, d'un grup de perdedors entorn del teatre i al mateix temps aprofitar la circumstància cri-

EN LO MAS CRUDO DEL CRUDO INVIERNO

ticant amb humor i causticitat la parafernàlia de Hollywood. Però no és aquesta la intenció principal del britànic. Branagh cerca i troba en els personatges la veta inesgotable per mostrar la condició humana, la feblesa i la grandesa de l'ésser humà, que és de qualche manera el que aconsegui el seu mestre a totes les seves obres, la intemporalitat. No és una obra teatral traslladada al cinema, molt el contrari. Estam davant una obra meravellosa des del punt de vista cinematogràfic, una pel·lícula que

utilitza a la perfecció el llenguatge del setè art, amb una senzillesa que es converteix en l'aliada idònia, com ho és també el fet de l'elecció del blanc i negre, que li dona un aire auster, el que pretenia el realitzador per poder llevar-se l'espina del fracàs de *Frankenstein de Mary Shelley*, i mostrar al món que *Henry V* no va ser una casualitat emparada en el domini de Shakespeare, però també mostrar-li com són les entranyes del teatre, l'art en crisi permanent que alimenta el cinema d'astres. Dues maneres de representar, de contar històries tan diferents i a la vegada tan agermanades. La glòria pels fills del cel·luloide, la puresa pels hereus de Talia, amb un fi comú, transportar l'espectador lluny de la quotidiana mediocritat desenvolupant les seves vivències.

SENTIDO Y SENSIBILIDAD